

Suomen valtio ei voi mennä kansalaistensa puolesta luovuttamaan heidän suvereneja oikeuksiaan.

MITÄ TAANNEHTIVUUS MERKITSEE SUOMESSA?

ULKOMINISTERIÖN VASTAUKSEN toisena pääsisältönä Pinheiron periaatteiden toteuttamiseen on taannehtivuus. Kansainvälisissä asioissa taannehtivuus näyttää olevan veteen piirretty viiva. Se on ollut sallitua silloin, kun ns. voittajavaltiot ovat katsooneet sen itselleen edulliseksi. Hävinneelle ei oikeuksia ole haluttu myöntää.

Ministeriöltä jää havaitsematta se, että Neuvostoliiton käynnistämät ihmisoikeusrikokset jatkuvat yhä, joten kyse ei ole taannehtivuudesta, vaan tämän päivän normeja voidaan hyvin soveltaa. Venäjä ei ole korjannut Neuvostoliiton aikana toteutettuja aggressioita. Vai katsooko virallinen Suomi, että Neuvostoliitolla oli oikeus sotakorvauksiin, alueiden viemiseen ja muuhun painostukseen?

Seuraavassa esitetään muutamia esimerkkejä, jotka osoittavat, ettei Karjalan palautusvaateiden osalta taannehtivuudella ole rajaavaa merkitystä. Samalla osoitetaan, että Pariisin rauhansopimuksen osalta Suomi ei ole kaikkia suomalaisille myönteisiä kohtia toteuttanut.

On sinänsä äärettömän kummallista, että Suomen kansalaiset joutuvat toteamaan, että sen oma Valtioneuvosto ministeriöineen pyrkii monin keinoin torjumaan evakkojen ihmisoikeuksien toteutumisen.

Ulkoministeriön kolmas tukijalka palautuksen ja evakkojen ihmisoikeuksien torjumiseksi on Pariisin rauhansopimus. Sen osalta voidaan nostaa lukuisia kysymyksiä. Esim. OSA II, Artikla 6 toteaa:

”Suomen on ryhdyttävä kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin taatakseen kaikille Suomen oikeudenkäyttöpiirissä oleville henkilöille rotuun, sukupuoleen, kieleen tai uskontoon katsomatta oikeuden nauttia ihmisoikeuksia ja perusvapa-

uksia, joihin sisältyvät sananvapaus, paino- ja julkaisuvapaus, uskonnonvapaus, vapaus poliittisiin mielipiteisiin sekä kokoontumisvapaus”.

Ihmisoikeuksien kohteisiin liittyvä luettelo ei ole poissulkeva, vaan esimerkinomainen. Evakkojen ihmisoikeuksia rikotaan tämän artiklan osalta selvästi. Suomi ei ole ajanut evakkojen ihmisoikeuksia sitten Urho Kekkosen presidenttajan.

OSA II, Artikla 9: 1. Suomi ryhtyy kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin taatakseen, että pidetään ja luovutetaan tuomittaviksi: a) henkilöt, joita syytetään sotarikosten sekä rauhaa ja ihmisyyttä vastaan tehtyjen rikosten suorittamisesta, niihin käskemisestä tai niihin osallistumisesta;

Suomi toimi tämän artiklan vastaisesti laatimalla taannehtivan lain ja tuomitsemalla poliittiset johtajansa, jotka eivät olleet syyllisyyneet sotarikoksiin. Pariisin rauhansopimusta siten laajennettiin koskemaan ihmisryhmää, jotka eivät lainkaan kuuluneet rauhansopimuksen vaatimuksiin.

Miten presidentti Mauno Koiviston aikana saatettiin Suomen yksipuolisella päätöksellä tulkita OSA III:n määräyksiä uudelleen? Outoa valikoivuutta. Eikö rauhansopimuksen pitänyt olla graniittiin hakattu? Vai onko se jo menettänyt merkityksensä?

Onko Suomi ryhtynyt toimiin rauhansopimuksen V-OSAN, artiklojen 27 ja 28 osalta? Jos nämä artiklat ovat ehdotonta oikeutta, on niitä myös noudatettava. Saatettava entiselleen tarkoittaa luonnollisesti sitä, että omistajilla tulee olla täysi oikeus palata ja täysi oikeus saada omaisuutensa takaisin.

27 artikla: Suomen hallituksen ja Suomen kansalaisten oikeudet, kuin myös suomalaisten juridisten henkilöiden oikeudet, jotka koskevat suomalaista omaisuutta tai muita suomalaisia varoja Liittoutuneiden ja Liittyneiden Valtojen alueella, on saatettava entiselleen tämän sopimuksen tultua voimaan, mikäli näitä oikeuksia on rajoitettu sen johdosta, että Suomi osallistui sotaan Saksan rinnalla.

28 artikla: 1. Tämän sopimuksen tultua voimaan Suomen ja Suomen kansalaisten Saksassa olevaa omaisuutta älköön enää käsiteltävä vihollisomaisuutena, ja kaikki tällaiseen käsittelyyn perustuvat rajoitukset on poistettava.

Ulkoministeriön vastauksessa todetaan Pariisin rauhansopimuksesta: ”... missä yhteydessä Suomen valtio luopui kaikista vaatimuksistaan luovutettuihin alueisiin nähden”. Tässä viitattu V-OSA, Artikla 29, ei millään tavoin voi kumota juuri niitä oikeuksia, jotka on tämän artiklan edellä erityisesti vahvistettu. Muutoinhan olisi ollut täysin järjetöntä laittaa esim. artiklaa 27 tai 28 koko sopimukseen.

Suomen valtio ei voi mennä kansalaistensa puolesta luovuttamaan heidän suvereneja oikeuksiaan. Suomen valtio ei omistanut, eikä sen omistukseen siirtynyt millään tavalla pakkoluovutettujen alueitten kiinteistöt tai muu omaisuus. Suomi ei niitä sosialisoinut. Se ei siten voinut sellaista omaisuutta luovuttaa edelleen, mitä se ei itse omistanut.

Suomi ei siten luopunut kaikista oikeuksistaan. Jos Suomi luopui julkisoikeudellisesta alueen hallinnosta ja alue siirtyi Neuvostoliiton hallinnon alaisuuteen, ei kiinteistöjen omistus-oikeus mihinkään siirtynyt.

Koko Pariisin rauhansopimuksen sisältö voidaan kyseenalaistaa myös sillä pohjalla, että Suomella oli kuvaannollisesti pistooli ohimolla ja kaksi vaihtoehtoa: allekirjoittaa tai tulla miehitetyksi.

Kokonaisuudessaan Pariisin rauhansopimus on tehtävänsä tehnyt eli saanut aikaan rauhan. Nyt on Suomen valtion velvollisuus ryhtyä neuvottelemaan uudelleen niitä kohtia, joissa sekä Suomea että sen kansalaisia on kohdeltu erityisen huonosti.

Usein esitetään palautus mahdolliseksi, koska YK:n ihmisoikeusjulistus ja monet muut kansainväliset sopimukset on laadittu ja ratifioitu vasta sotiemme jälkeen. Kysytään, mitä lakia vastaan Neuvostoliitto rikkoi ottaessaan alueet Suomelta.

Kysymys on kummallinen. Se aivan kuin antaa hyökkääjälle oikeuden hyökätä ja ottaa maita ja pitää niitä ikuisesti itsellään. Miksi Kansainliitto erotti Neuvostoliiton jäsenyydestään 14.12.1939 talvisodan hyökkäyksen vuoksi?

Toimiko Kansainliitto kansainvälisiä sopimuksia vastaan? Ei toiminut. Jo 1930-luvulla hyökkääjän syyllisyys tunnustettiin. Jos Kansainliitolla oli oikeus erottaa Neuvostoliitto jäsenyydestään sen hyökkäyksen vuoksi, siitä luonnollisesti seurasi Suomelle tiettyjä oikeuksia. Onko niitä oikeuksia käytetty hyväksi?

Entä Tarton rauhansopimus 14.10.1920 ja Hyökkäämättömyyssopimus 21.01.1932 ja sen jatkosopimus 07.04.1934? Eikö niillä ollutkaan mitään merkitystä?

Oliko Neuvostoliitto oikeutettu rikkomaan nämäkin sopimukset mennessä tullen? Neuvostoliitto rikkoi maitten välisiä sopimuksia ja kan-

sainvälisesti sovittuja periaatteita vastaan.

Ei pidä myöskään unohtaa Atlantin julistusta, jonka mm. Neuvostoliitto on ratifioinut. Vaikka tämä ns. Atlantic Charter koettaisiin enemminkin julistuksen muotoisena kuin sopimuksena, on se ilman muuta Neuvostoliittoa ja sen seuraajavaltiota Venäjää sitova.

Mitä järkeä olisi mitään julistuksia edes ratifoida, jos tarkoituksenaan ei olisi sen pitämisen? Julistuksen pohjalta useat allekirjoittaneet valtiot luopuivat siirtomaistaan.

Kun palautusta tukevat henkilöt tuovat esille esim. YK:n Ihmisoikeusjulistusta tai muita ihmisoikeuksia, vastustajat kiirehtivät teilaamaan ne vakuuttamalla, ettei niitä voida käyttää lainkaan taannehtivasti. Ei saisi puhua Pinheiron periaatteistakaan, koska ne on päätetty vasta 2005.

Kuitenkin lukuisat valtiot ovat nykyisten ihmisoikeusnormien mukaisesti ottaneet esille vanhoja rikoksiaan ja ryhtyneet niitä korjaamaan. Eipä ollut Kansainliittoa, YK:ta tai Pinheiron periaatteita 1840, kun Uusi-Seelanti ja maorit tekivät Waitangin sopimuksen. Kuitenkin Uusi-Seelanti on palauttanut ja palautti lisää maita maoreille täysin nykyisten ihmisoikeusnormien mukaisesti.

Kun Australia 12.02.2008 pääministerinsä suulla pyysi maan alkuperäisiltä asukkailta, aboriginaaleilta, anteeksi mm. lasten pakko-huostaanottoja ja niistä seurannutta tuskaa ja kärsimystä, ei kyseessä ollut YK:n perustamisen jälkeinen asia.

Jos taannehtivuus on historian sivu ollut kiellettyä, miten oli mahdollista tuomita Saksan sodanaikainen johto jopa kuolemanrangaistuksiin? Oliko jo ennen sotaa valmiina joku Nürnbergin kaltainen tuomioistuimisto ja lainsäädäntö, jolla saksalaiset saatettiin tuomita? Vai tuomittiinko heidät taannehtivalla lailla?

Perusteeksi ei riitä murhanhimoinen toiminta. Neuvostoliitto harjoitti sitä toimintaa pelkästään omien kansalaistensa keskuudessa paljon Saksaa enemmän, mutta sitä ei silti ole asianmukaisesti tuomittu.

Kannattaa tutustua itävaltalaisen Maria Altmanin tapukseen. Siinä USA:n korkein oikeus harkitusti tulkitsi ns. suvereniteettilakia taannehtivasti ja Maria Altmanin suku sai arvokkaat natsien varastamat taulut takaisin.

Miten on selitettävissä Suomessa langetetut kovat sotasyyllisyystuomiot? Ne olivat kotimaisen konspiraation, taannehtivan KGB-painostuksen ja propagandan tuotetta. Sitä pelkoa ja taannehtivuutta on edelleen suomalaisissa mielissä luvattoman paljon.

On tarpeen asettaa Suomi ja Neuvostoliitto, uhri ja hyökkääjä, vastakkain ja tosiasoiden pohjalta arvioida kummankin toimintaa, motiiveja ja vastuuta.

Ratkaisu, jossa virbeellisin perustein hyväksyisimme ihmisoikeuksien vastaisen tilanteen jatkumisen tekemättä mitään, ei ole mahdollista. Se kuluttaa moraalialia ja luottamusta aivan liian paljon. Suomen kansalaisten ja valtion on ryhdistäydyttävä ajamaan omia legitiimejä etujaan ja oikeuksiaan. YK:n Pinheiron periaatteet antavat meille selkeän kansainvälisesti sovittun toimintalinjan. Suomen valtion on aika toimia.

Kuva: Jukka Salminen / Tiikerikuva